

Cuvântul care zidește

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

IERTAREA ESTE TAINA RELAȚIEI ȘI A ASEMĂNĂRII CU DUMNEZEU

DUMINICA A 11-A DUPĂ RUSALI
(Pilda datornicului nemilostiv)

SF. SFINȚIT MC. EUTIHIE;
SF. MC. TATION

Pilda de astăzi are un preambul, în care Mântuitorul Hristos le promite ucenicilor că vor putea ierta păcatele și în cer, și pe pământ, iar Apostolul Petru pune binecunoscuta întrebare: „Doamne, de câte ori va greși față de mine fratele meu și-i voi ierta lui? Oare până de șapte ori?”, la care Domnul Iisus răspunde categoric: „Nu zic ție până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte.” (Matei 18, 21-22)

„Datornicul nemilostiv” este pilda pe care Mântuitorul Hristos o rostește la finalul capitolului 18 al Evangheliei după Matei. Deloc întâmplător, capitolul începuse cu întrebarea ucenicilor: „Cine, oare, este mai mare în împărăția cerurilor?”.

Pilda de astăzi, numită a „datornicului nemilostiv”, începe cu formula „asemănatu-s-a împărăția cerurilor omului împărat...”, care are rolul de a ne atrage atenția că ce urmează nu este o întâmplare simplă, ci dezvăluirea unei măsuri dumnezeiești. Omul-împărat din parabolă este cel care împrumută enorm și iartă cu mărinimie, dar are pretenția ca acest comportament să schimbe relațiile supușilor pe mai departe. Nu este vorba de o schimbare a regulilor, ci de o iubire milostivă care este mai puternică decât regulile și care poate să le covârșască.

Prin pilda aceasta se ating două teme: iertarea fratelui și judecarea fratelui. Evident, fiecare dintre noi avem ochi, auz și minte să înțelegem ce se întâmplă în jurul nostru. Părinții patericului egiptean arată însă că una este să vezi și alta să judeci, pentru că judecata o face numai Dumnezeu. Ce înseamnă asta? „Zis-a oarecare dintre sfinți: Nu este poruncă mai mare decât aceasta: să nu

judeci pe fratele tău și pentru aceasta nu vei fi judecat. Iar de-l vezi pe fratele tău greșind și nu-i vei zice să-și recunoască greșelile, din mâinile tale se va cere sângele lui. Iar de va auzi și nu se va întoarce de la păcatele sale, el va da seamă pentru greșelile sale. Deci bine este a înfrunța cu dragoste, iar nu a cleveți și a-l ocări ca pe un vrăjmaș.” (Pateric)

În ce privește iertarea, Mântuitorul Iisus Hristos este explicit: să iertăm la nesfârșit (asta înseamnă expresia „de șaptezeci de ori câte șapte”) celui care ne greșește nouă personal. Cu atât mai mult celui care greșește față de sine sau față de altcineva. De ce? „Pentru că iertarea este singura cale de recuperare a relației, a normalității unei relații, și pentru că este viața însăși”, arată Părintele Constantin Coman. Chiar dacă pare că cel iertat de prea multe ori ajunge să facă abuz, Părintele Coman arată că ar trebui să-L credem și să-L urmăm pe Hristos. Până la urmă, cine a venit la

preot și nu a luat iertare de păcate? Sau de câte ori n-am spovedit același păcat și am luat dezlegare? Biserica îi urmează Domnului Iisus atunci când, prin rugăciunile ei și prin Taina Spovedaniei, iartă toate păcatele. „Mântuitorul ne spune că singura cale de a restaura persoana celuiilalt în inima ta, în sufletul tău, este de a-l ierta. De ce este extraordinar de important acest lucru? Pentru că iertarea este un instrument care ne este nouă la îndemână, fiecăruia dintre noi.” (Pr. Constantin Coman, Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor, p. 240-241)

Una din vorbele înțelepte ale sihăștrilor din Pateric spune așa: „A zis un Bătrân: Să nu judeci pe cel desfrânat, chiar dacă tu ești înfrânat, pentru că în felul acesta calci Legea. Căci cel ce a zis *Să nu desfrânezi!* (Matei 5, 27) a zis și *Să nu judeci!* (Matei 7, 1)”. Așa să ne ajute Dumnezeu.

Amin! ✕

Pr. Vlad-Alexandru Mîndru

SFINȚII MUCENICI ADRIAN ȘI NATALIA

Icoana unei familii sfinte

Pe 26 august
prăznuim
doi sfinți,
soț și soție,
care au trăit
pe vremea
împăratului
prigonitor
Maximian.
Soția, Natalia,
și-a îndemnat
soțul, Adrian,
să sufere
mucenicia.

Născut din neam ales, Adrian avea douăzeci și opt de ani, fiind în floarea tinereții, puternic și chipeș, bine chivernisit în slujba împărătească. Avea o soție tânără și frumoasă, numită Natalia, cu care era căsătorit de treisprezece luni.

Într-o zi, în vremea ultimei mari prigoane a creștinilor, sub Împăratul Maximian, douăzeci și trei de creștini au fost aduși înaintea Împăratului și chinuiți crunt, aproape de moarte. Adrian era unul dintre dregătorii împărătești ce priveau suferințele acelor oameni și aveau cu câtă vitejie își apărau credința în Hristos.

Apoi, pe când mucenicii zdrobiți în bătaie erau duși la palatul tribunului spre a li se înscrie numele, Adrian i-a întrebat ce nădăjduiau să dobândească îndurând asemenea suferințe. Ei i-au vorbit despre negrăita frumusețe și slavă a raiului și i-au citat din 1 Corinteni 2, 9: Cele ce ochiul nu a văzut, nici urechea a auzit, nici la inima omului s-au suit, acestea au gătit Dumnezeu celor ce iubesc pe dânsul.

Auzind aceste vorbe, Adrian s-a dus la cel ce scria și i-a spus: „Scrie și numele meu împreună cu cele ale sfinților aceștia; și eu sunt creștin”. Când împăratul a auzit aceasta, l-a întrebat: „Ți-ai pierdut mințile?” Adrian a răspuns: „Nu mi le-am pierdut, ci mi le-am aflat!”

Astfel că a fost întemnițat împreună cu ceilalți. Aflând Natalia de la unul

din slujitorii lor că soțul ei este întemnițat pentru „numele unuia, Hristos” vede aici mâna lui Dumnezeu spre a-l aduce la credința cea adevărată pe Adrian. Natalia aleargă degrabă la închisoare și-l îmbărbătează pe Adrian și pe ceilalți creștini pentru a nu ceda în fața chinurilor și a morții.

Înainte de a fi omorât, Adrian primește îngăduința să meargă acasă spre a-și lua rămas bun de la soție și familie. Natalia, crezând că soțul ei s-a lepădat de credința în Hristos și de aceea a și fost eliberat se întristează și degrabă încuie ușile spre a nu-i permite lui Adrian să intre în casă. Aflând însă scopul venirii sale, îi deschide ușa soțului, îl îmbrățișează, iar apoi îl conduce chiar ea la temniță. Se spune că Natalia își va tunde părul capului ei, se va îmbrăca în haine bărbătești și astfel intră în temniță pentru a leușura creștinilor suferințele. Asemenea ei fac și celelalte soții ale creștinilor din închisoare.

Natalia își îmbărbătează soțul în suferință spunându-i: „Scurte sunt caznele, dar cele ce urmează sunt fără de sfârșit; scurtă este suferința, dar slava muceniciei veșnică. Suferă durerea numai puțină vreme și curând te vei bucura cu îngerii.”

După lungi torturi, împăratul poruncește ca brațele și picioarele mucenicilor să fie zdrobite cu ciocanul pe nicovală. În aceste chinuri și-au dat duhul cei 23 de creștini și Adrian. Apoi

împăratul ordonă ca rămașițele pământești ale mucenicilor să fie arse în cuptor. În vâlvătaia acestuia vrea și Natalia să se arunce, dar ostașii o opresc. Și, prin minune, pornește o ploaie ce stinge acel cuptor. Trupurile martirilor au fost luate de creștini spre a fi duse în Bizanț și îngropate acolo. Iar Natalia avea cu ea un braț al soțului ei. Apărându-i în vis, Adrian o vestește pe Natalia că în curând se vor întâlni. Natalia urcă și ea în corabia ce-i ducea pe creștini în Bizanț. Ea, însă, fugea și de un nobil din entouragele împăratului, care văzând frumusețea Nataliei și-o dorea de soție. Așadar Natalia fuge, dar dușmanii adevărului doreau să întoarcă corabia în Nicomidia. Apărând Adrian în fața corabiei, îi îndeamnă pe marinari să-și continue drumul. Această apariție o bucură peste măsură pe Natalia, căci înțelege că martiriul soțului ei l-a făcut pe Adrian mare în împărăția lui Dumnezeu.

Natalia ajunge în Bizanț, îngroapă cu cinsto moaștele soțului ei alături de celelalte și, ațipind puțin lângă mormântul lui, își dă și ea sufletul, alăturându-se soțului ei în împărăția lui Dumnezeu.

O icoană de familie. „Povești nemuritoare”, ar spune alții. Este ceva din trecut, ce legătură ar avea cu mine, tânărul cu familie din secolul XXI? Însă, dacă privim un pic mai atent în viața noastră de zi cu zi, de acasă, istoria se reînnoadă. E adevărat, nimeni nu ne mai cere viața în schimbul credinței, însă noțiunile de „familie”, „copii”, „căsnicie” se aud din ce în ce mai rar. În plus, importul unor modele a dus la apariția, în ultima vreme, a unei mari diversități de modele familiale și stiluri de viață noi, cu totul diferite de familia tradițională. Așa au apărut familia monoparentală, concubinajul, dar și conceptul de „familie gay”.

Să ne gândim însă la rolul acelei cântări de la cununie: „Sfinților mucenici, care bine v-ați nevoit și v-ați încununat, rugați-vă Domnului să se măntuiască sufletele noastre”. De ce ai renunța la un dar al lui Dumnezeu, un dar pe care l-ai cerut, știind de la început la ce te înhami? Îndemnul de a merge mai departe, atunci când intervine și dintr-o parte, și din alta, acel: „Îmi pare rău... te rog să mă ierți!”, ni-l transmit sfinții Adrian și Natalia. Pentru că traiul în familie este o mică jertfă mucenicească – speranța fiind în mila lui Dumnezeu, Care a trăit și El într-o familie, a simțit din plin dragostea și binecuvântarea unui cămin. ✨

TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI PROROC IOAN BOTEZĂTORUL

Sfântul Ioan a fost prorocul cu chip de „Înger în trup”, singurul dintre sfinți zugrăvit cu aripi de înger în iconografia bisericească. El a fost înaintea Domnului nu numai cu nașterea, ci și cu moartea sa: Domnul Hristos a pățimit pentru păcatele oamenilor, iar Înaintemergătorul Său a îndurat moartea mucenicească pentru fărădelegile lui Irod.

Sfântul Ioan a propovăduit pocăința spre iertarea păcatelor și i-a botezat în apa Iordanului pe aceia care se hotărâu să-și schimbe viața. Mulțimile veneau în pustiul Iordanului și-l ascultau. Predica lui era aspră și cutremurătoare, precum viața sa aspră și smerită: mânca lăcuste și miere sălbatică, purta o haină din păr de cămilă, încins cu o curea, și chema la moralitate, biciuind fărădelegile și inegalitățile sociale, abaterile de la dreapta credință și împietrirea inimilor.

Apoi L-a botezat pe Hristos și L-a arătat pe Fiul lui Dumnezeu ca pe Unul din Sfânta Treime.

Viața pământească a Sfântului Ioan a fost curmată cu ură și cruzime de regele Irod Tetrarhul, la sfatul diavolesc al nelegitimei sale soții, Irodiada. În anul 31, tetrarhul Irod Antipa al IV-lea, fiul lui Irod cel Mare, s-a dus la Roma la împăratul Tiberiu. Oprindu-se pe drum în casa fratelui său Filip, s-a aprins de patimă pentru soția fratelui său, Irodiada. Aceasta i-a promis că se va căsători cu el dacă se va despărți de soția sa, adică de fiica lui Areta, împăratul Arabiei. Întorcându-se de la Roma, Irod Antipa își alungă soția legitimă și se căsătorește cu Irodiada, împotriva legii. Pentru această nelegiuire, Ioan Botezătorul îl mustră pe Irod înaintea tuturor: „Nu ți se cade să ții pe femeia fratelui tău” (Marcu 6, 18).

De aceea, Irodiada și fiica sa, Salomeea, căutau prilej să-l omoare pe Sfântul Ioan. Regele Irod l-a întemnițat pe Sfântul Ioan, dar se temea de popor ca să-i facă vreun rău. Prorocul și din temniță îl muștra pentru nelegiuirea în care trăia. Prilejul pândit de Irodiada s-a ivit când regele și-a serbat ziua de naștere, iar Salomeea a dansat, încântându-i pe meseni. Irod, amețit de băutură, a făgăduit cu jurământ că-i va da Salomeei orice-i va cere, chiar și jumătate din împărăția sa. Salomeea a fost sfătuită de Irodiada să-i ceară să i se aducă pe tîpsie capul Sfântului Ioan Botezătorul. Irod s-a întristat pe moment, neașteptându-se la o asemenea cerere din partea fetei, care nu a cerut bani sau avere, ci „sânge de proroc”, dar pentru jurământul făcut

Pe data de 29 august
calendarul ortodox
menționează sărbătoarea
Tăierii Capului Sfântului
Proroc Ioan Botezătorul.
Această zi este o zi de post
și rugăciune pentru Biserică
și credincioși.
Sfântul Ioan Botezătorul
este cel mai mare profet
al Vechiului Testament,
care face legătura între
Vechiul și Noul Testament,
fiind cel care, ca ultim profet
al Legii Vechi, s-a învrednicit
să-L vadă pe Mântuitorul
Hristos, Mesia cel promis
și să-L prezinte la Iordan
ca „Miel al lui Dumnezeu
care ridică păcatul lumii”.

în fața mesenilor a dat poruncă ca de îndată temnicerul să-i taie capul Sfântului Ioan și să-l aducă pe tîpsie, dându-l fetei, iar aceasta, mamei ei.

Și, astfel, viața Înaintemergătorului s-a curmat. Trupul lui a fost luat de ucenicii săi și îngropat, iar capul, la porunca Irodiadei, se pare că a fost îngropat într-un loc ascuns, de teamă ca nu cumva Ioan să învieze și s-o mustre pentru fapta ei nelegiuată.

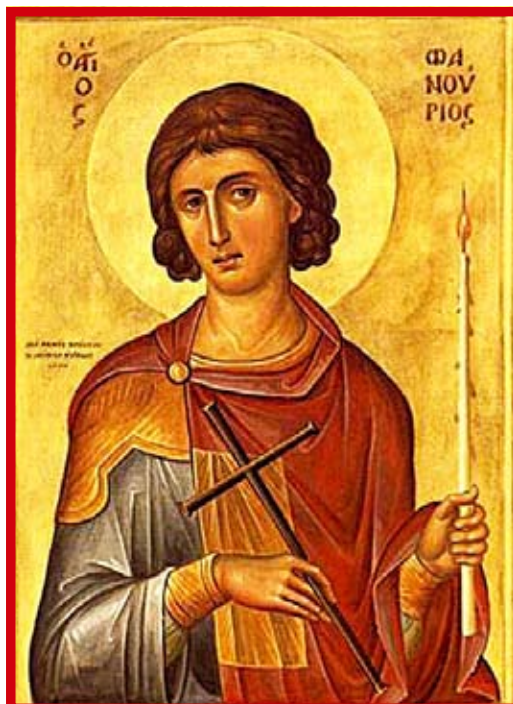
Biserica ne spune, după textul de la Luca cap. 8, 3, că o femeie credincioasă Mântuitorului Hristos și Sfinților Apostoli, anume Ioana, soția lui Huza, dregător al lui Irod, știa unde era îngropat capul Sf. Ioan Botezătorul. Împreună cu ucenicii Mântuitorului l-ar fi așezat într-o amforă și l-au îngropat în Grădina Ghetsimani, de unde apoi niște negustori l-au găsit și l-au dus la Edesa, în Siria. De acolo, după alte peregrinări, cinstitul cap a ajuns la Constantinopol, de unde cruciații l-au dus în Apus, în catedrala din Amiens (Franța), unde se păstrează

și azi. Cea mai mare parte din mâna Sf. Ioan Botezătorul, cea care L-a botezat pe Mântuitorul Hristos, se păstrează la Topkapî, în Constantinopol, iar altă parte din mâna sa - la Mănăstirea Dionisiu de la Sfântul Munte Athos și la Mănăstirea Cetinje din Muntenegru.

Fapta lui Irod nu a rămas nepedepsită, deoarece Areta, pentru a se răzbuna de supărarea adusă fiicei lui, a cucerit castelul Maherus și o parte din pământul Iudeii. După ceva timp, Irod s-a dus la Roma ca să obțină titlul de rege de la împăratul Caligula, ca și fratele său, Agripa. Împăratul însă aflase că se unise cu parții, că uneltea împotriva romanilor și că se pregătea să înarmeze 70.000 de oameni. Pentru acestea i-a luat stăpânirea tetrarhiei Iudeii, i-a confiscat averea și l-a exilat (în anul 38) împreună cu Irodiada, mai întâi la Lugdun (Lyon) în Galia și apoi la Ilard în Spania. Astfel, Irod s-a sfârșit acolo în mizerie și boală, după ce mai întâi a văzut groaznica moarte a Salomeei. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 24-31 AUGUST 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 24.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 27.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ³⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 28.08	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Vineri 29.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	(†) Tăierea Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul - Utrenia, Sf. Liturghie Vecernie, Litie, Acatist
Sâmbătă 30.08	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 31.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 12-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Utrenia, Sfânta Liturghie

Se pare că Sfântul Fanurie s-a născut în Grecia, în insula Rodos, dar nu se știe când. În secolul al XIV-lea, cu ocazia unor săpături făcute pentru ridicarea zidurilor fortăreței din Rodos, sub lespezile unei biserici aflate în ruină s-au aflat mai multe icoane. Una singură, înfățișând un tânăr ostaș, care ținea în mâna dreaptă o cruce și o lumânare, era intactă. În jurul icoanei erau reprezentate 12 scene din martiriul său. Episcopul locului, Nil (1355-1369), a descifrat inscripția de pe icoană: „Sfântul Fanurie”.

Iar moaștele Sfântului au fost descoperite de niște păstori în jurul anului 1500. Aceștia văd pe vârful unui munte unde își pășteau oile o lumină care nu se stingea. Au crezut că acolo era o comoară. Dar ajungând la locul unde strălucea lumina, dau de o peșteră unde se aflau moaștele Sfântului și află alături de acesta o piele de animal pe care era scrisă viața mucenicului.

Sfântul Fanurie provenea dintr-o familie păgână bogată, foarte numeroasă, având încă 12 frați, dintre care el era cel mai mare. Cel mai probabil a studiat filosofia și alte științe ale timpului său.

Pe când avea 12 ani, tatăl lui, care se ocupa cu comerțul, a murit. Tovarășii de negustorie au cerut de la familia lui niște închipuite datorii, lăsându-i într-o sărăcie lucie. Singură, cu 13 copii, pentru a-și întreține familia mama sfântului a fost nevoită să danseze și să cânte noaptea în locuri rău famate. Cei 13 băieți vedeau în fiecare zi cum mama lor, îmbrăcată în haine ponosite, plângea și se ruga. Povestind unui prieten că viața mamei sale este sfântă, acesta l-a sfătuit pe Fanurie să o urmărească unde pleacă în timpul nopții. Fanurie a văzut că noaptea mama se îmbrăca în veșminte strălucitoare și intra într-o casă de unde se auzeau cântări de petrecere. Acolo, cu lacrimi pe obraz, mama mucenicului cânta și juca. Fanurie s-a apropiat și, intrând, a strigat tare: „Mamă!” La glasul copilului, femeia, înspăimântată că a fost descoperită de fiul ei, a căzut jos.

Măhnit, Fanurie se îmbarcă pe o

corabie și ajunge într-un loc pustiu. Acolo este botezat. După un timp, revine în orașul natal și află că mama sa murise chiar atunci când Fanurie o descoperise în local, iar frații săi se împrăștiaseră prin lume.

Întorcându-se în pustie, Fanurie viețuiește acum după regulile pustnicești. Viața sa ascetică i-a adus mult spor duhovnicesc: animalele din preajmă deveneau blânde, iar oamenii care cereau rugăciunea lui se tămăduiau de neputințele lor. Era des chemat din pustie în cetate pentru a vindeca neputințele și bolile oamenilor. Plin de bunătate față de săraci, orfani și văduve, cu gândul la mama și frații lui, sfântul nu a lăsat niciodată rugămintele oamenilor neascultate. Cu rugăciunea lui a dăruit vedere orbilor, a făcut pe muți să vorbească, surzii și-au recăpătat auzul.

Un an de zile a mers în toată cetatea mângâind pe oameni, botezându-i și învățându-i dreapta credință. Dar, răuvoitorii mincinoși, care furau din vistieria cetății, l-au pârât pe sfânt dregătorului cetății, spunându-i acestuia că Fanurie vrea să-l înlăture din dregătorie.

Auzind de răutatea oamenilor, Fanurie părăsește cetatea, iar cei tămăduiți de el plâng după el. În orașul în care a ajuns, cel exilat a săvârșit aceleași fapte minunate. Și istoria s-a repetat. Sfântul a trebuit din nou să ia calea pribegiei. Pleacă, se pare, spre Egipt. Aici, fiica împăratului căzuse grav bolnavă, fiind pe moarte. Cunoscând faima tânărului

care venise de curând în țară, una din slugi îl aduce pe sfânt la palat să o vindece pe fata stăpânului său. Venind la palat, sfântul află că fata deja murise. Fanurie este dus în camera fetei și poruncește ca să intre acolo numai părinții fetei. Lăcrimând, începe să se roage și, după lungi rugăciuni, o rază străluci deasupra moartei. Sfântul o luă de mână pe fată și îi zise: „În numele lui Hristos Iisus Cel răstignit, scoală-te și vino înapoi la părinții tăi!”. Iar tânăra se ridică în picioare, strigând: „Mare este Dumnezeuul lui Fanurie”. Drept răsplătă pentru tămăduirea fiicei sale, împăratul a vrut să-i dea lui Fanurie jumătate din împărăția sa, dar el a cerut doar eliberarea tuturor celor înțemnițați.

Văzând smerenia Sfântului, împăratul, împreună cu supușii lui, au cerut botezul creștin. Dar vracii și vrăjitorii de la curte l-au făcut pe împărat să-l dușmănească pe sfânt. Astfel, Fanurie, care avea numai 19 ani, este dat pe mâna chinuitorilor. După multe torturi, înainte să primească pedeapsa capitală, se roagă așa: „Doamne, Dumnezeule, Cel ce ai miluit pe cei care au strigat către Tine, fă ca tot cel ce va face o turtă cu ulei și zahăr sau o plăcintă și o va da săracilor să fie ascultat în orice durere dreaptă va avea. Aceasta să fie pentru iertarea păcatelor mamei mele, care a murit păcătoasă”. Atunci s-a auzit glasul Domnului: „Fie, Fanurie, după cuvântul tău și tot cel ce te va chema pe tine în ajutor să fie ascultat de Mine și tu vei fi ajutorul celor din nevoi”. La auzul glasului, mulți necredincioși care se ridicaseră împotriva lui au cerut să fie botezați. Dar Sfântul nu avea apă pentru botez. Atunci s-a rugat ca peste toți care doresc botezul să se pogoare ploaie din cer. Și minunea s-a petrecut. Au fost creștinați și călăii aleși pentru execuție, care acum nu mai doreau să-l ucidă pe Sfântul Fanurie. Însă el i-a rugat să îplinească porunca împărătească, făgăduindu-le că vor fi și ei alături de el în rai. După ce i-a fost tăiat capul, în loc să curgă sânge, de la gâtul mucenicului a curs lapte, iar capul lui a mers în jurul trupului grăind: „Așa cinstește Hristos pe cei ce cred în El!”

Pomenirea Sfântului se face la 27 august și mulți creștini, potrivit ultimei rugăciuni a mucenicului, fac în ziua prăznuirii lui nouă turte pe care le împart săracilor, iar după ajutorul primit de la sfânt fac o plăcintă mai mare, dăruită celor lipsiți, ca mulțumire adusă lui. ❀